

Sygn. akt VI A Ca 721/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Urszula Wiercińska

Sędziowie: SA Ewa Klimowicz - Przygódzka (spr.)

SO (del.) Małgorzata Borkowska

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko G. K., K. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego G. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 listopada 2011 r.

sygn. akt XX GC 137/11

I zmienia częściowo zaskarżony wyrok w stosunku do pozwanego G. K. nadając mu tym samym następującą treść:

1. zasądza od K. S. na rzecz powoda D. W. kwotę 171 918 zł (sto siedemdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset osiemnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 140 390 zł od dnia 10 XI 2010 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od K. S. na rzecz powoda D. W. kwotę 12 213 zł (dwanaście tysięcy dwieście trzynaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

3. zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda D. W. kwotę 147 335, 69 zł (sto czterdzieści siedem tysięcy trzysta trzydzieści pięć złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 118 498,44 zł od dnia 10 XI 2010 r. do dnia zapłaty, zaznaczając, iż pozwany jest zobowiązany do spełnienia powyższego świadczenia solidarnie z pozwaną K. S., w ramach obowiązku tej pozwanej, wynikającego z punktu 1 niniejszego wyroku,

4. oddala powództwo wobec G. K. w zakresie dotyczącym żądania zapłaty kwoty 24 582,31 zł (dwadzieścia cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 21 891,56 zł od dnia 10 XI 2010 r. do dnia zapłaty,

5. zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda D. W. kwotę 9996,80 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

zaznaczając, iż pozwany jest zobowiązany do spełnienia powyższego świadczenia solidarnie z pozwaną K. S., w ramach obowiązku tej pozwanej, wynikającego z punktu 2 niniejszego wyroku,

II oddala apelację w pozostałym zakresie,

III zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda D. W. kwotę 1804 zł (jeden tysiąc osiemset cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

IV nakazuje pobrać od powoda D. W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1229 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem częściowego uzupełnienia opłaty od apelacji, od uiszczenia której pozwany został zwolniony.

UZASADNIENIE

Powód D. W. dochodził w niniejszej sprawie od pozwanych G. K. i K. S. solidarnie, jako członków zarządu Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W., na podstawie art. 299 k.s.h., zapłaty następujących kwot:

- 140 390 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 80 000 zł od dnia 8 VII 2006 r. oraz od kwoty 30 390 zł od dnia 17 X 2006 r. – do dnia zapłaty, która to należność wynikała z nakazu zapłaty z dnia 19 I 2010 r. wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Okręgowy w Bielsku Białej, w sprawie V GNc 173/09 przeciwko w/w spółce z o.o.,

- 5 372 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzonych tym nakazem zapłaty,

- 673,08 zł tytułem zwrotu kosztów bezskutecznego postępowania egzekucyjnego,

- 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym,

- 21 891,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 VI 2010 r. do dnia zapłaty, wynikającej z drugiego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przeciwko Sp. z o.o. (...), w sprawie VI Nc 1969/10 z dnia 30 VI 2010 r. przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia,

- 2 690,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych w tym postępowaniu nakazowym.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa twierdząc, iż w okresie kiedy sprawowali funkcję członków zarządu spółki z o.o. (...) nie było podstaw do ogłoszenia jej upadłości ani do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania układowego. Kwestionowali istnienie wiarygodności powoda wobec tejże spółki, wynikających z przywołanych powyżej prawomocnych nakazów zapłaty. Przede wszystkim jednak twierdzili, że nie są już członkami zarządu dłużnej spółki, G. K. od dnia 4 grudnia 2008 r., zaś K. S. od 31 VII 2007 r..

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził na rzecz powoda od pozwanych solidarnie kwotę 171 918 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 140 390 zł od dnia 10 XI 2010 r. do dnia zapłaty oraz obciążył pozwanych obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu w wysokości 12 213 zł..

Z ustaleń faktycznych jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia wynikało, że powód w dniu 19 I 2010 r. uzyskał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W. na kwotę 140 390 zł oraz kwotę 5372 zł tytułem zwrotu kosztów tego postępowania (V GNc 173/09).

Na podstawie powyższego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wszczął postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone z dniem 29 VI 2010 r. z powodu bezskuteczności egzekucji. Z ustaleń komornika wynikało, że posiadany przez dłużną spółkę rachunek bankowy został w dniu 21 III 2007 r. zlikwidowany, a spółka pomimo figurowania w rejestrze przestała składać deklaracje podatkowe, nie posiada majątku.

W dniu 30 VI 2010 r. powód uzyskał drugi tytuł egzekucyjny przeciwko spółce (...) w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc 1969/10, Pomimo zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności nie

wszczął jednak postępowania egzekucyjnego z uwagi na zbieżność w czasie bezskuteczności egzekucji z pierwszego tytułu wykonawczego.

Z ustaleń sądu I instancji wynikało ponadto, że pozwana K. S. pełniła funkcję prezesa zarządu spółki (...) w okresie od 26 X 2006 r. do 27 IX 2007 r., a pozwany G. K. od 27 IX 2007 r. .

Rozpoznając roszczenia powoda w tak ustalonym stanie faktycznym i na podstawie art. 299 k.s.h. Sąd Okręgowy uznał, iż powód podolał ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu i wykazał podstawy odpowiedzialności pozwanych jako członków zarządu Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W., określone w paragrafie pierwszym w/w artykułu. Złożył prawidłowo poświadczane kopie orzeczeń sądowych, z którymi związane jest roszczenie, dowody w zakresie egzekucji i jej bezskutecznego zakończenia, a także wypis z KRS dotyczący przedmiotowej spółki, celem wykazania legitymacji biernej pozwanych.

Powód udowodnił, że zobowiązania spółki istniały w czasie sprawowania przez pozwanych mandatu członka zarządu, gdyż wskazuje na to termin świadczeń odsetkowych, a także sami pozwani nie kwestionowali prowadzenia przez powoda prac w czasie sprawowania przez nich funkcji prezesa zarządu, podnosili jedynie, że należności z tego tytułu zostały na rzecz powoda uregulowane, co jednak w żaden sposób nie zostało udowodnione.

Zdaniem sądu I instancji powód udowodnił także okoliczność bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, przy czym zaznaczone zostało, iż jako wierzyciel spółki z o.o., aby wykazać przesłanki uprawniające go do dochodzenia należności od członków zarządu tejże spółki, nie musiał wszczynać postępowania egzekucyjnego w oparciu o wydany w drugiej kolejności nakaz zapłaty, gdyż w świetle umorzenia w tym samym czasie egzekucji prowadzonej na podstawie pierwszego nakazu zapłaty, wobec jej bezskuteczności, zrozumiałym było, iż powód nie będzie mógł uzyskać zaspokojenia również swojej następnej wierzytelności.

Jeżeli chodzi o pozwanych, to w ocenie Sądu Okręgowego zaniechali oni przedstawienia jakichkolwiek dowodów w sprawie, ograniczając się jedynie do negocjowania roszczenia powoda. Dowód złożony przez pozwaną K. S. został uznany przez ten sąd za „nie mający mocy prawnej”, gdyż został złożony w formie, która nie pozwalała na przyznanie mu takiej mocy w procesie. Za bezskuteczną została uznana próba pozwanych uzupełnienia postępowania dowodowego w dalszym toku postępowania, „wobec rygorów postępowania gospodarczego”. Tego rodzaju działania pozwanych zostały uznane za spóźnione.

„Pozwany K. zakwestionował swój status Prezesa spółki, ale nie przedstawił na tym etapie postępowania żadnych wniosków dowodowych także w tym zakresie.”

Pozwani zdaniem sądu I instancji nie wykazali przesłanek egzoneracyjnych, zwalniających ich od odpowiedzialności o jakich mowa w art. 299§ 2 k.s.h.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego sąd I instancji wywodził, że członkowie zarządu spółki z o.o. mogą kwestionować istnienie lub wysokość długu spółki, którego spłaty domagają się od nich wierzyciele. Tym niemniej jednak w procesie, w którym powód dochodzi roszczenia na podstawie art. 299§ 1 k.s.h., przedstawiając prawomocny wyrok, będący źródłem zobowiązania spółki, sąd nie może badać istnienia tego zobowiązania ani jego rozmiaru (wyrok SN z 18 IV 2007 r. V CSK 55/07).

Reasumując Sąd Okręgowy stwierdził, że podziela w całości stanowisko powoda przedstawione w niniejszej sprawie.

Wyrok powyższy został zaskarżony „w całości” apelacją przez pozwanego G. K.. Apelujący podniósł zarzuty:

- naruszenia art. 299§ 1 k.s.h. poprzez przyjęcie, iż pozwani jako byli członkowie zarządu spółki z o.o., odpowiadają za zobowiązania tejże spółki, w sytuacji gdy nie są oni członkami zarządu,

- naruszenia art. 233§ 1 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez dowolne ustalenie w wyroku, przy nadużyciu prawa, domagania się od pozwanych zapłaty długu spółki jako domniemych członków jej zarządu, ujawnionych w KRS, przy

jednocześnie niezasadnej odmowie mocy dowodowej dowodom zgłoszonym przez pozwaną K. S. , mającym wykazać, że pozwani nie mają legitymacji procesowej biernej w sprawie, wobec braku przymiotu „bycia członkiem zarządu” w okresie powstania długu spółki wobec powoda , na skutek rezygnacji z członkostwa w tym organie spółki,

- obraży art. 328§ 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie przyczyny , dla której sąd odmówił mocy dowodowej dowodom wnioskowanym przez pozwaną K. S. w odpowiedzi na pozew,

-obraży art. 299§ 2 k.s.h. poprzez przyjęcie, iż pozwani jako członkowie zarządu spółki nie uwolnili się od odpowiedzialności za długi spółki , w sytuacji gdy jednocześnie powód pomimo dowodów zgłoszonych przez K. S. przy odpowiedzi na pozew, że pozwani nie są członkami zarządu spółki , nie wykazał, że status członków zarządu nadal im przysługuje.

Tym samym pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez jego uchylenie i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Podzielić należy podniesiony przez pozwanego w apelacji zarzut obraży art. 328§ 2 k.p.c., do której doszło , ale z nieco innych przyczyn, niż zostało to podane w tym zarzucie apelacyjnym. Uzasadnienie sądu I instancji uznać należy za bardzo lakoniczne, momentami chaotyczne. Pominięta została w nim całkowicie kwestia dowodów zgłoszonych w odpowiedzi na pozew pozwanego G. K., kwestia momentu powstania zobowiązania spółki (...) wobec powoda ,wynikającego z drugiego nakazu zapłaty , wydanego w dniu 30 VI 2010 r. w sprawie VI Nc 1969/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia, nie wskazana została podstawa prawna uznania zgłaszanych przez pozwanych wniosków dowodowych za spóźnione, sąd I instancji nie wyjaśnił dlaczego zasądził część należności głównej z odsetkami od dnia 10 XI 2010 r. , a nie za okres wcześniejszy jak tego żądał powód (nie oddalając przy tym powództwa w tym zakresie) . Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia cechuje ponadto bardzo duża nieprecyzyjność sformułowań, jedynie ogólne rozważania, momentami nawet hasłowe, tak, iż nie można oprzeć się wrażeniu, że zostało ono sporządzone w sposób niedbały.

Pomimo jednak tych uchybień brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przedstawiony z powyższymi mankamentami wywód prawny pozwalał bowiem na odtworzenie toku rozumowania sądu I instancji , mógł zatem zostać poddany kontroli instancyjnej. Poza tym należy mieć na uwadze, że sąd odwoławczy jest także sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę, w ramach postępowania apelacyjnego może usunąć niedociągnięcia popełnione przy orzekaniu przez sąd I instancji .

Przechodząc tym samym do oceny zasadności apelacji pozwanego podnieść w pierwszej kolejności należy, iż postępowanie sądowe w niniejszej sprawie zostało wszczęte w dniu 10 XI 2010 r., kiedy obowiązywały jeszcze przepisy regulujące odrębne postępowanie sądowe w sprawach gospodarczych. Z mocy art. 479¹ § 2 pkt 1 k.p.c. za taką sprawę była uznawana sprawa o roszczenia wynikające z art. 299 k.s.h.

Zgodnie z art. 479¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. i otrzymanym pouczeniem z sądu (k 101) pozwany obowiązany był w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania odpisu pozwu wnieść odpowiedź na ten pozew oraz podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykazałyby, że ich powołanie w odpowiedzi na pozew nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikła później. W tym ostatnim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być zostać powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub powstała potrzeba ich powołania.

W tak zakreślonym terminie pozwany G. K. złożył odpowiedź na pozew, w której twierdził, iż przestał być prezesem zarządu Sp. z o.o (...) z dniem 4 XII 2008 r. oraz jej udziałowcem . Do powyższego pisma procesowego zostały dołączone kserokopie dokumentów w postaci protokołu nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników w/w spółki z dnia 4 XII 2008 r., zawierającego uchwałę nr (...) o odwołaniu G. K. z funkcji prezesa zarządu i powołaniu na to stanowisko M. P., umowy sprzedaży przez pozwanego oraz K. S. udziałów w w/w spółce na rzecz Sp. z o.o. (...) w

W.. Do odpowiedzi na pozew nie został dołączony dowód wysłania jej odpisu pełnomocnikowi strony powodowej , gdyż takiego wymogu przepisy kodeksu postępowania cywilnego stronie występującej bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika nie stawiały (art. 479⁽⁹⁾§1 k.p.c.) . Pozwany tym niemniej obowiązany był dołączyć do tego pisma jego odpis oraz odpis jego załączników (art. 128§1 k.p.c.). Sąd Okręgowy nie dostrzegając , iż odpowiedź na pozew G. K. została złożona w jednym egzemplarzu , nie wezwał go do usunięcia powyższych braków formalnych pisma procesowego w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu , tak jak wymagał tego art. 130 § 1 k.p.c., tylko w dniu 16 IV 2011 r. sędzia referent wydał zarządzenie o doręczeniu pełnomocnikowi powoda odpisów odpowiedzi na pozew pozwanym (k 124). W wykonaniu powyższego zarządzenia przesłano stronie powodowej jedynie znajdujący się w aktach sprawy odpis odpowiedzi na pozew pozwanej K. S. (k 129). Dopiero wobec wniosku pełnomocnika powoda zgłoszonego na rozprawie w dniu 21 VII 2011 r. o zwrot odpowiedzi na pozew pozwanego, Sąd Okręgowy zobowiązał ustanowionego już po wniesieniu odpowiedzi na pozew profesjonalnego pełnomocnika pozwanych do przesłania kopii odpowiedzi na pozew bezpośrednio pełnomocnikowi powoda (k 162).

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż wobec nadania biegu odpowiedzi G. K. na pozew, pismo to wywołało skutki, jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem (patrz SN z 16 XII 2009 r. I CSK 281/09 , z 12 I 2012 r. II CZ 44/11). Oznacza to, iż pozwany zgodnie z wymogami art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. w określonym ustawą terminie „podał” swoje twierdzenia oraz wnioski dowodowe na ich poparcie , aczkolwiek de facto zgłoszonych dowodów wówczas nie dołączył, gdyż wraz z odpowiedzią na pozew złożył niepoświadczone kserokopie dokumentów, które nie stanowią środków dowodowych w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego (patrz uchwała SN z 29 III 1994 r. III CZP 37/94, wyrok SN z 3 X 2008 r. I CSK 62/08). Tym niemniej jednak powołać się należy na art. 129 k.p.c., który nakłada na stronę powołującą się w piśmie procesowym na dokument, obowiązek przedłożenia na żądanie przeciwnika jego oryginału w sądzie nawet jeszcze przed rozprawą. Z unormowania tego wynika , że jeżeli strona powołuje się na określony dowód z dokumentu musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma. Obowiązek ten powstaje z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną żądania złożenia dokumentu w oryginale. Jak wyraził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 XI 2002 r. wydanym w sprawie I CKN 1280/00 „Artykuł 128 k.p.c. pozwala na dołączenie do pisma procesowego odpisów załączników (np. ich kserokopii) zamiast załączników w oryginale. Z art. 129 k.p.c. jednak wynika, że najpóźniej na rozprawie strona obowiązana jest okazać sądowi oryginały tych dokumentów, natomiast na żądanie przeciwnika obowiązana jest uczynić to jeszcze przed rozprawą.”.

Strona powodowa po przesłaniu jej odpowiedzi na pozew ale jak już zaznaczono jedynie pozwanej K. S., w piśmie procesowym z dnia 11 V 2011 r. zakwestionowała dołączoną do teje odpowiedzi na pozew kserokopię dokumentu (k 136). W związku z powyższym w dniu 21 VII 2011 r. na pierwszej w sprawie rozprawie , ustanowiony w międzyczasie pełnomocnik pozwanych w osobie adwokata złożył do akt poświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie dotychczas przedstawionych przez pozwanych dokumentów, a nadto dokument nowy, który był objęty prekluzją procesową w postaci „ listy segregatorów z dokumentami firmy (...) sp. z o.o. „ k 156.

Stwierdzić tym samym należy, iż obowiązkiem Sądu Okręgowego było dokonanie oceny powołanych przez pozwanych przy odpowiedzi na pozew dowodów, które zostały następnie na pierwszej rozprawie przedstawione w odpisie poświadczonym za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego adwokatem, a zatem spełniały wymogi z art. 129 § 2 k.p.c. , a w konsekwencji wbrew stanowisku wyrażonemu przez sąd I instancji nie były objęte prekluzją dowodową.

Z dokumentów zgłoszonych w odpowiedzi na pozew (a złożonych w późniejszym terminie) wynikało zaś , że w dniu 20 XI 2008 r. pozwani dokonali sprzedaży wszystkich przysługujących im w spółce z o.o. (...) z siedzibą w W. udziałów , na rzecz Sp. z o.o. (...), która stała się tym samym jedynym udziałowcem dłużnika powoda (k 150-155). W dniu 4 XII 2008 r. zostało zwołane nadzwyczajne zgromadzenie wspólników sp. z o.o. (...), na którym ten nowy i zarazem jedyny wspólnik dokonał zmiany składu rady nadzorczej oraz zarządu spółki, odwołując m.in. uchwałą nr (...) pozwanego G. K. z funkcji prezesa zarządu i powołując na to miejsce M. P. (k 158-159).

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe dowody z dokumentów w sposób skuteczny podważały wynikające z art. 17 ust. 1 ustawy o KRS (Dz. U. 2013.1203 t.j.). domniemanie , iż w dalszym ciągu prezesem zarządu spółki (...) jest G. K.. Wynikające z tychże dowodów okoliczności układały się w logiczną całość, zgodną także z doświadczeniem życiowym. Normalną bowiem kolejnością rzeczy jest to, iż nowy wspólnik posiadający 100 % kapitału zakładowego spółki dokonuje zmian osobowych w składzie jej organów , w celu przejęcia pełnej nad nią kontroli. Moc dowodową przedstawionych przez pozwanego dokumentów utwierdzał fakt , iż umowy zbycia udziałów w spółce zostały zgodnie z art. 180 k.s.h. podpisane przez zbywcę i kupującego w obecności notariusza . Uprawnionym do złożenia wniosku o dokonanie stosownych zmian w KRS był nowy zarząd spółki. Wbrew stanowisku wyrażonemu przez stronę powodową, pozwany, który przestał być również jej udziałowcem, nie miał żadnego wpływu na wypełnienie powyższego obowiązku przez nowe władze spółki. Nie może tym samym z tego tytułu ponosić ujemnych konsekwencji w postaci odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. , tym bardziej, że wpis zmian w składzie osobowym zarządu w rejestrze sądowym ma tylko charakter deklaratoryjny. Na podstawie art. 201 § 4 k.s.h. członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest powoływany i odwoływany uchwałą wspólników. Oznacza to, że takie odwołanie jest skuteczne w stosunkach wewnętrznych spółki. Jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 VII 2005 r. wydanym w sprawie V CK 839/04 „Wpis określonej osoby do rejestru w charakterze członka zarządu nie rozstrzyga o ponoszeniu przez tę osobę odpowiedzialności na zasadach ustanowionych w art. 299 k.s.h. Jeżeli skład zarządu spółki zmienił się, odpowiedzialność na tych zasadach ponoszą osoby będące członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna.”. Osoba, która została odwołana uchwałą wspólników z funkcji członka zarządu spółki z o.o. nie ma już od tej chwili wpływu na prowadzenie spraw spółki i nie może jej reprezentować, co musi więc wyłączać jej odpowiedzialność za zobowiązania spółki powstałe po jej odwołaniu, nawet jeśli jej wpis jako członka zarządu nadal figuruje jeszcze w KRS (SN z 17 VI 2011 r. II CSK 571/10).

Reasumując dotychczasowe ustalenia stwierdzić należy, iż pozwany G. K. pełnił funkcje prezesa zarządu spółki (...) w okresie od 31 VII 2007 r., kiedy to uchwałą zgromadzenia wspólników został powołany do sprawowania tej funkcji w miejsce odwołanej pozwanej K. S., (k 160, która to zmiana składu osobowego zarządu, została wpisana do KRS dopiero w dniu 27 IX 2007 r.) do dnia 4 XII 2008 r., kiedy to kolejną uchwałą właściwego organu spółki został odwołany z powyższego stanowiska.

W tym okresie natomiast istniało już i było wymagalne zobowiązanie spółki (...) wobec powoda D. W. wynikające z nakazu zapłaty z dnia 19 I 2010 r. Sądu Okręgowego w Bielsku Białej , wydanego w sprawie V GNc 173/09, w którym należności główne zostały zasądzone wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w spełnieniu przez spółkę świadczenia od 2006 r. (k 21). Oznacza to , iż roszczenie powoda wobec spółki w okresie od 31 VII 2007 r. do 4 XII 2008 r. , nie tylko już wówczas istniało, ale także było wymagalne (art. 481 § 1 k.c.). Pozwany zresztą sam w swojej odpowiedzi na pozew przyznał, iż prace budowlane, za które nakazem zapłaty zostało zasądzone powodowi wynagrodzenie zostały zakończone w VII- VIII 2006 r. (k 106).

Pozwany jak słusznie przyjął sąd I instancji w tym zakresie, nie wykazał istnienia jakiegokolwiek przesłanki z art. 299§ 2 k.s.h. , zwalniającej go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, którą zarządzał , poprzestając na gołosłownych twierdzeniach, iż w okresie kiedy sprawował funkcję członka zarządu nie było podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki ani o wszczęcie postępowania układowego. Niezasadne było także kwestionowanie przez pozwanego stwierdzonego prawomocnym nakazem zapłaty zobowiązania spółki (...), które to orzeczenie z mocy art. 365 § 1 k.p.c. wiązało nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej. Powołać się należy na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 XI 2012 r. wydany w sprawie II CSK 181/12, zgodnie z którym „Niewyegzekwowane prawomocne orzeczenie zasądzające wierzytelność wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wiąże z mocy art. 365 § 1 k.p.c. w sprawie z powództwa dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. W zakresie prawomocności materialnej tego orzeczenia sąd w sprawie z powództwa opartego na art. 299 § 1 k.s.h. musi więc uznać istnienie zobowiązania spółki wobec powoda. Nie można zatem w takiej sprawie skutecznie zakwestionować tego zobowiązania, podnosząc, że w ogóle ono nie powstało, upadło z mocą wsteczną lub wygasło wskutek wykonania przed wydaniem orzeczenia, ani też skutecznie powołać się na to, iż dochodzenie od spółki

roszczenia, odpowiadającego temu zobowiązaniu, stanowiło nadużycie prawa (art. 5 k.c.) albo że roszczenie to uległo przedawnieniu.”.

Nie ma w tym zakresie racji pozwany podnosząc w apelacji zarzut obrazy art. 299 § 1 k.s.h. poprzez przyjęcie m.in. jego odpowiedzialności za zobowiązanie spółki (...) wobec powoda, stwierdzone nakazem zapłaty z dnia 19 I 2010 r., pomimo, iż nie jest on już członkiem zarządu tejże spółki.

Okoliczność powyższa nie miała dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenia. Pozwany przestał być członkiem zarządu 4 XII 2008 r.. W okresie zaś gdy tę funkcję sprawował istniało już i było także wymagalne zobowiązanie spółki (...) wobec powoda dotyczące wynagrodzenia za wykonane prace przy montażu wentylacji, była to wystarczająca przesłanka do uznania legitymacji procesowej biernej po stronie apelującego. Odpowiedzialnym bowiem za zobowiązania spółki z art. 299§1 k.s.h. jest osoba, która pełniła funkcję członka zarządu w okresie istnienia tego zobowiązania (SN z 17 VI 2011 r. II CSK 571/10, z 9 II 2011 r. V CSK 188/10, z 25 XI 2010 r. II CNP 3/10, z 25 II 2010 v CSK 248/09, z 11 II 2010 I CSK 269/09 , z 28 II 2008 III CZP 143/07, z 2 II 2007 IV CSK 370/06, z 16 V 2002 r. IV CKN 933/00).

Apelacja pozwanego w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności za zobowiązanie spółki (...), wynikające z nakazu zapłaty z dnia 19 I 2010 r. wydanego w sprawie V GNc 173/09 była zatem bezzasadna .

Sytuacja przedstawia się natomiast całkowicie odmiennie , jeżeli chodzi o odpowiedzialność pozwanego za drugie zobowiązanie spółki (...) wobec powoda , wynikające z prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia , wydanego w dniu 30 VI 2010 r. w sprawie VI Nc 1969/10. Jak wynika z uzasadnienia pozwu wniesionego w przedmiotowej sprawie i dołączonych do tego pozwu dokumentów, a przede wszystkim samych twierdzeń strony powodowej przedstawionych w piśmie procesowym z dnia 11 V 2011 r. (k 137, 138) powód w w/w sprawie dochodził odszkodowania za szkodę wywołaną nie wykonaniem przez spółkę (...) obowiązku wynikającego z art. 647¹ § 2 k.c., co spowodowało, iż nie mógł uzyskać jako podwykonawca robót wynagrodzenia od inwestora. Szkada powoda wyrażała się w kosztach postępowania sądowego pierwszo instancyjnego i apelacyjnego , jakie zobowiązany był ponieść w procesie wytoczonym przeciwko inwestorowi, który to proces przegrał.

Stwierdzić należy, iż pozwany nie ponosi odpowiedzialności za to wynikające z prawomocnego orzeczenia sądu zobowiązanie spółki, gdyż w momencie sprawowania przez niego funkcji członka zarządu zobowiązanie to jeszcze nie istniało, tj. nie powstało do dnia 4 XII 2008 r.. Wyjaśniając w bardzo dużym uproszczeniu pojęcie zobowiązania, stwierdzić należy, iż jest to stosunek prawny , w którym jedna osoba tj. wierzyciel może żądać od drugiej tj. dłużnika świadczenia, a ta ostatnia powinna to świadczenie spełnić. Przedmiotem zobowiązania jest świadczenie tj. określone zachowanie się dłużnika , którego spełnienia może domagać się wierzyciel. Treść zobowiązania stanowi uprawnienie wierzyciela i odpowiadające im obowiązki dłużnika.

Do dnia 4 XII 2008 r. po stronie powoda nie istniało uprawnienie do żądania przez spółkę (...) zapłaty odszkodowania za szkodę w postaci poniesionych w procesie przeciwko inwestorowi kosztów procesu, ponieważ szkoda ta rozumiana zgodnie z art. 361§ 2 k.c. jako uszczerbek majątkowy , jeszcze w jego majątku nie powstała i nie wiadomym było czy powstanie. Dopiero wyrokiem z dnia 30 VII 2009 r. Sądu Okręgowego w Katowicach oddalone zostało powództwo D. W. skierowane przeciwko (...) w K. i powód został zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 5 151 , 56 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu . Następnie wyrokiem wydanym w dniu 31 III 2010 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powoda wniesioną od powyższego orzeczenia i obciążył go obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego w kwocie 2700 zł.. Wymienione wyroki rozstrzygnęły o zasadzie ponoszenia kosztów procesu, którymi w całości obciążony został powód, w tym kosztami opłaty od pozwu i apelacji. Dopiero wówczas powstała szkoda powoda, której naprawienia domagał się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia. Wówczas jednak już pozwany nie pełnił funkcji członka zarządu spółki (...). Jak wyjaśnił to Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 II 2008 r. wydanej w sprawie III CZP 143/07 oraz w wyroku z dnia 25 XI 2010 r. dotyczącym sprawy III CNP 3/10 – objęcie odpowiedzialnością członka zarządu wszystkich zobowiązań spółki , których podstawa istnieje w czasie sprawowania przez niego funkcji , a więc jeszcze zobowiązań wówczas niewymagalnych , jest uzasadnione tym, że ogłoszenie upadłości , o które członek zarządu powinien wystąpić w celu przeciwdziałania bezskuteczności egzekucji ,

powodowałyby wymagalność także zobowiązania nie mającego dotąd tej cechy (art. 91 ust. 1 ustawy p.u. i n.) . W niniejszej zaś sprawie , nawet gdyby do dnia 4 XII 2008 r. pozwany zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) lub o otwarcie postępowania układowego, to i tak nie spowodowałyby to wymagalności nieistniejącego przecież jeszcze roszczenia odszkodowawczego , uznanego nakazem zapłaty z dnia 30 VI 2010 r. .

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386§1 k.p.c. dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie w stosunku do pozwanego G. K. powództwa o zapłatę kwoty 21 891,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 XI 2010 r. (a nie od 17 VI 2010 r., gdyż SO nie oddalił żądania odsetkowego za okres od 17 VI do 9 XI 2010r.) , wynikającej z nakazu zapłaty , wydanego w sprawie VI Nc 1969/10 oraz kwoty 2690,75 zł zasądzonej tym nakazem tytułem zwrotu kosztów procesu. Konsekwencją zmiany rozstrzygnięcia o należności głównej, była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W sprawie zamiast art. 98 § 1 k.p.c. zastosowanie znalazł art. 100 k.p.c. mówiący o stosunkowym rozdzieleniu kosztów postępowania pomiędzy stronami.

Z dochodzonej przeciwko pozwanemu kwoty 171 918 zł na rzecz powoda zasądzona została należność 147 335,69 zł , co oznacza, że powód wygrał proces w 86 % , pozwany zaś w 14 %.

Koszty powoda w postępowaniu pierwszo instancyjnym wyniosły : opłata od pozwu 8596 zł plus koszty zastępstwa prawnego 3600 plus 17 zł opłata od pełnomocnictwa, łącznie 12 213 zł, z tego 86 % to 10 503,18 zł. .

Koszty pozwanego – wynagrodzenie pełnomocnika 3600 zł plus opłata od pełnomocnictwa 17 zł, z tego 14 % to 506,38 zł. Po wzajemnej kompensacji (10 503,18 – 506,38 zł) dało to kwotę 9996,80 zł na rzecz powoda, którą należało w tej części zasądzić solidarnie od pozwanego oraz pozwanej K. S..

W proporcji 86 % do 14 % należało także rozliczyć koszty postępowania apelacyjnego.

Po stronie powoda sprowadzały się one do kosztów zastępstwa procesowego 2700 zł, z tego 86 % to 2322zł..

Koszty pozwanego polegały z kolei na uiszczeniu części opłaty od apelacji 1000 zł oraz poniesieniu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2700 zł , łącznie zatem 3700 zł , z tego 14 % dawało kwotę 518 zł, po wzajemnym potrąceniu poniesionych przez strony kosztów (2322 zł – 518 zł) dało to kwotę 1804 zł, którą zasądzono na rzecz powoda. Ponadto na podstawie art. 113ust 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. powód został zobowiązany do uzupełnienia części opłaty od apelacji w wysokości 1229 zł , liczonej od kwoty, co do której apelacja została uwzględniona (24 582 zł razy 5 % = 1229 zł) .

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.